

Na aankomst in ons hotel in Lima besloten we om eens een kijkje te gaan nemen bij de vrouwengevangenis "Santa Monica" in de wijk Chorillos.

Na een korte rit kwamen we eindelijk bij de Santa Monica gevangenis uit.

De gevangenis staat midden in een drukke straat vol met auto's, motoren en vrachtverkeer, je voelt de smog op je longen slaan van alles ronkende dieselmotoren.

De gevangenis ziet er aan de buitenkant kil uit, overal lopen bewapende bewakers op het dak achter een van de vele hekken.

Het ziet er maar grauw en troosteloos uit ondanks de muren blauw geverfd zijn.

Onze goede vrienden Irma van Lien en Michel van de website www.wendyvanlien.nl gaven ons de gouden tip om een vriend van hen te ontmoeten.

Deze lokale Peruviaan woont in de buurt van de vrouwengevangenis en hij zou ons verder kunnen helpen aangezien hij wekelijks de vrouwelijke gedetineerden bezoekt.

We namen een drankje en raakten in gesprek met hem.

Hij heeft ons veel tips gegeven over de gevangenis en hij heeft ons van veel informatie voorzien.

Terwijl we in gesprek waren met deze vriend kwam een jongen naar ons toe die zeer beleefd vroeg of wij Nederlanders waren.

Alsof we elkaar al jaren kenden kletsten we over over de situatie van zijn vriendin, die ook in de Santa Monica gevangenis vast zit.

Hij verblijft momenteel in Lima om zijn vriendin te steunen tijdens haar proces, wat een lieverd!

Terwijl we in gesprek waren met onze Peruviaanse vriend kwam er plotseling een Nederlandse meid binnen die meteen naar ons toeliep.

Onze vriend had haar al gebeld bij onze binnenkomst.

We stelden ons voor en raakten meteen in gesprek.

Ze heeft 4 jaar in de Santa Monica gevangenis doorgebracht en is op dit moment semi-libertad. (gedeeltelijk vrij)

Ze is dus vrijgelaten maar ze mag Peru niet verlaten en er ook niet werken.

We dronken nog wat en wisselden telefoonnummers uit.

De avond viel en we moesten weer richting ons hotel.

We namen afscheid en beloofden zeker nog eens terug te komen in het kroegje.

Op woensdag bezochten we de Nederlandse Ambassade in Lima.

Bij binnenkomst werden we hartelijk ontvangen door de vriendelijke medewerkers.

Er werd ons meteen een heerlijke kop koffie aangeboden, dus het begon al goed!

We hadden een goed gesprek over wat nu eigenlijk mijn doel is en wat de Ambassade nu eigenlijk doet voor de Nederlandse gedetineerden in Peru.

Ik heb nu een hele goede indruk over wat de Nederlandse Ambassade nu eigenlijk precies doet.

Ze zijn erg professioneel en zetten zich 100% in voor de Nederlandse gedetineerden.

Zo heeft een van de Ambassademedewerkers speciale bezoeksregelingen voor ons geregeld voor de Santa Monica en de Sarita Colonia gevangenis, hulp werd van alle kanten geboden.

Een van onze doelen was om onder andere Wendy van Lien in de Santa Monica gevangenis te ontmoeten.

Wendy heeft een speciale bezoeksaanvraag bij de gevangenisdirectrice voor ons aangevraagd en deze werd ook goedgekeurd.

Maar een dag voor ons vertrek werd ons medegedeeld dat Wendy, na 4 jaar om onduidelijke redenen naar een andere gevangenis in Huaraz is overgeplaatst.

De Nederlandse Ambassade te Lima drukte ons op het hart toe dat ze

intensief met Wendy's overplaatsing bezig zijn.

De dag daarop was alles geregeld en konden we de vrouwengevangenis bezoeken.

Na een half uur in de rij te hebben gestaan waren we dan eindelijk aan de beurt.

Maar helaas werd ons al snel duidelijk gemaakt dat we gecombineerd de gevangenis niet mochten bezoeken.

Er klopte van alles niet maar wat werd ons niet duidelijk.

We liepen een stuk de straat in en besloten het Nederlandse meisje van gisteravond te bellen.

Ze was stomverbaasd toen ze het hoorde en vertelde me dat ze binnen 10 minuten bij de gevangenis op ons wacht.

Toen we terugliepen zagen we haar al druk discussieren met de bewaaksters en binnen 3 minuten had ze het voor elkaar dat we 5 Nederlandse dames een uur mochten bezoeken.

Ze ging zelf niet mee naar binnen, er is teveel gebeurd daar vertelde ze.

Terwijl we de bewaaksters bedankten dat we naar binnen mochten stopte er een grote bepantserde truck precies voor de ingang.

De laadkleppen gingen open en 10 met handen en voeten geboeide vrouwen werden als vee de gevangenis binnengeleid.

Eenmaal binnen kregen we een stempel op onze arm en moesten we onze paspoorten afgeven.

Onze spullen gingen door de scanner en werden grondig gecontroleerd, gelukkig was alles in orde.

Via een kleine gang kwamen we terecht op een kleine binnenplaats voor bezoekers.

Een hek ging open en meteen kwam er een Nederlandse meid op ons af die van ons bezoek had gehoord.

Terwijl we ons aan haar voorstelden kwamen er nog 4 andere Nederlandse dames binnendruppelen.

Ze waren erg entusiast over ons bezoek en hadden al van de stichting gehoord.

De bezoeksruimte is in de open lucht tussen de gevangensmuur en de grote luchtplaats waar alle gedetineerden overdag zijn.

De stoffige bezoekersruimte uit een grote grauwe gevangensmuur, een groot stalen hekwerk en een vies tafeltje met stoffige plastic tuinstoelen.

Ook zijn er 2 onhygienische toiletten en een wasbak voor de bezoekers.

De dames vonden het heerlijk om even lekker Nederlands te kunnen

praten en eens andere mensen te zien in plaats van gedetineerden en bewaaksters.

Ze vertelden hun verhaal. Hoe hun situatie was, nu is en wat hun toekomstplannen zijn.

De een had een nog triester verhaal dan de ander.

Zo was iemand terecht gekomen in een Italiaans misdaadsyndicaat zonder dat ze het zelf wist.

Haar vriend, die contacten met maffia had mishandelde haar regelmatig en zette haar zwaar onder druk.

Zo heeft hij haar alle tanden uit haar mond geslagen.

Zo sprak ik ook een moeder van 2 kinderen die ook zwaar onder druk werd gezet door haar vriend.

"Er moest wat gebeuren om deze relatie te beeindigen" was haar antwoord.

Terwijl we druk in gesprek waren werd er in het Spaans geroepen dat het tijd was en dat de dames weer naar hun eigen gedeelte moesten.

We vroegen nog even snel waar we ze het meest mee zouden kunnen helpen.

Het antwoord was met dingen voor persoonlijke hygiene en veel schrijven, want ze voelen zich eenzaam.

We verdeelden 2 tassen met Nederlandse producten en lectuur en besloten een plan te maken voor deze Nederlanders.

Terwijl de dames weer door de bewakers werden afgevoerd riepen ze nog na: "En vergeet niet te schrijven!"

We kregen onze paspoorten terug en werden weer naar buiten gedirigeerd.

Het was een indrukwekkende dag maar ongelovelijk jammer en triest dat Wendy van Lien zonder enige reden is overgeplaatst op de dag van ons speciale bezoek.

We wensen haar moeder, dochter, zus, vrienden en familie veel sterkte toe.

Bezoek ook eens haar website: www.wendyvanlien.nl

